

Główne kierunki migracji w Europie

Co to jest migracja?

Migracja – wędrówka ludności mająca na celu zmianę miejsca pobytu. Przemieszczanie się ludności jest całkowicie naturalnym zjawiskiem i występowało we wszystkich czasach. Nasilenie się migracji może nastąpić m.in. z przyczyn złej sytuacji gospodarczej w miejscu zamieszkania (migracje ekonomiczne) lub sytuacji politycznej nie odpowiadającej migrującym (migracje polityczne).

Przyczyny migracji:

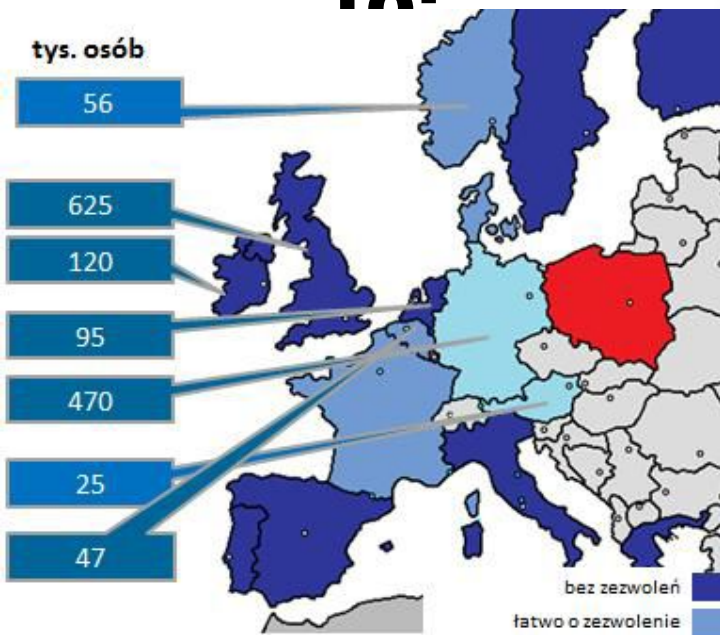
- ❖ ekonomiczne (poprawienie warunków życiowych),
- ❖ polityczne (zmiany granic politycznych, wojny),
- ❖ religijne (prześladowania religijne),
- ❖ rodzinne (małżeństwa)
- ❖ turystyczne

Migracja w Europie

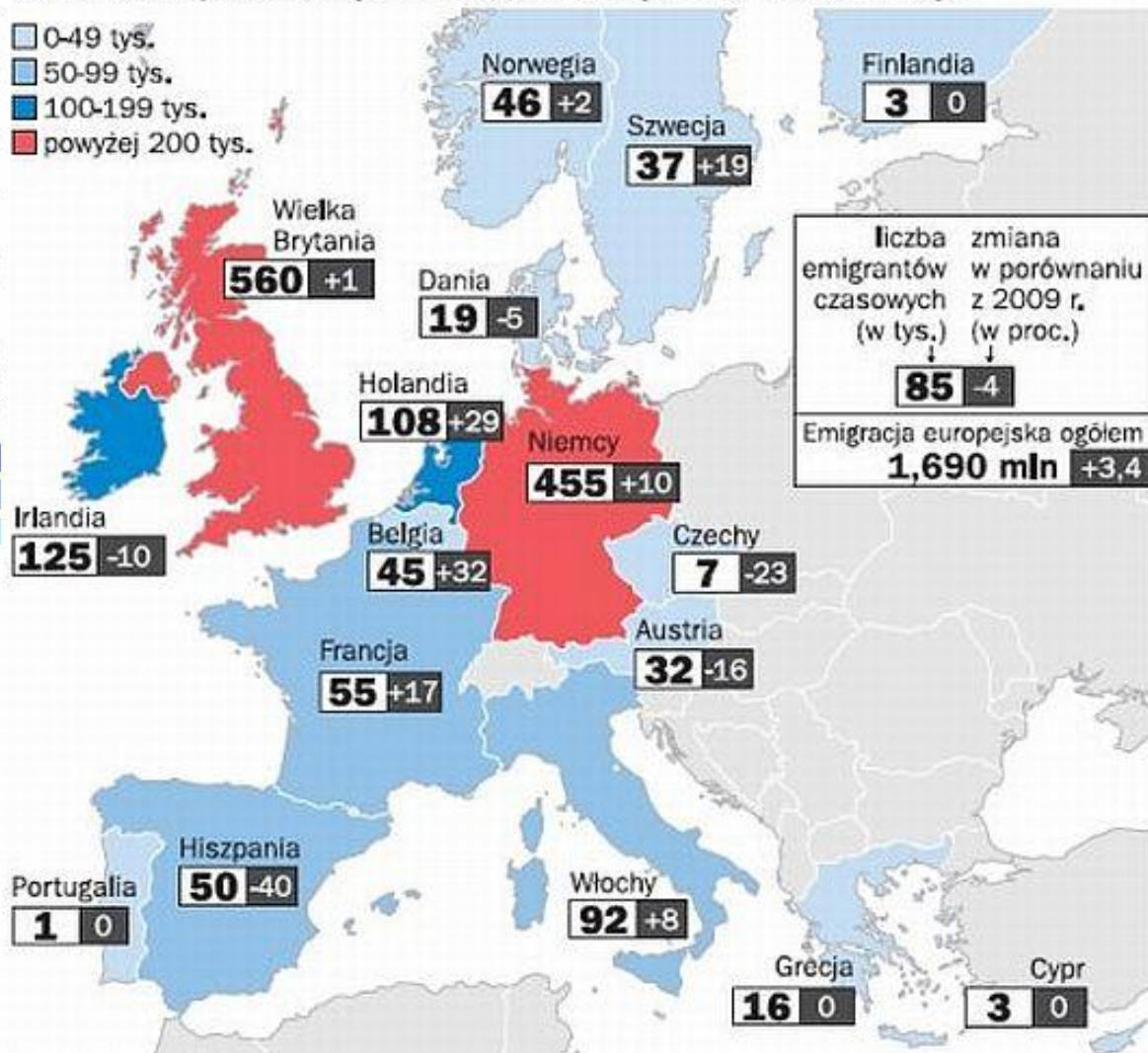
Kraje gdzie ludzie głównie migrują to:

DOKĄD WYEMIGROWALIŚMY

SZACUNKI EMIGRACJI CZASOWEJ (OSOBY, KTÓRE FORMALNIE NIE WYMELDOWAŁY SIĘ, NIE OPUŚCIŁY KRAJU NA STAŁE), NIE UWZGLĘDNI WYJAZDÓW TRWAJĄCYCH MNIJ NIŻ 3 MIESIĄCE

- 0-49 tys.
- 50-99 tys.
- 100-199 tys.
- powyżej 200 tys.

Liczba emigrantów czasowych (w tys.)	Zmiana w porównaniu z 2009 r. (w proc.)
85	-4
Emigracja europejska ogółem	
1,690 mln	+3,4

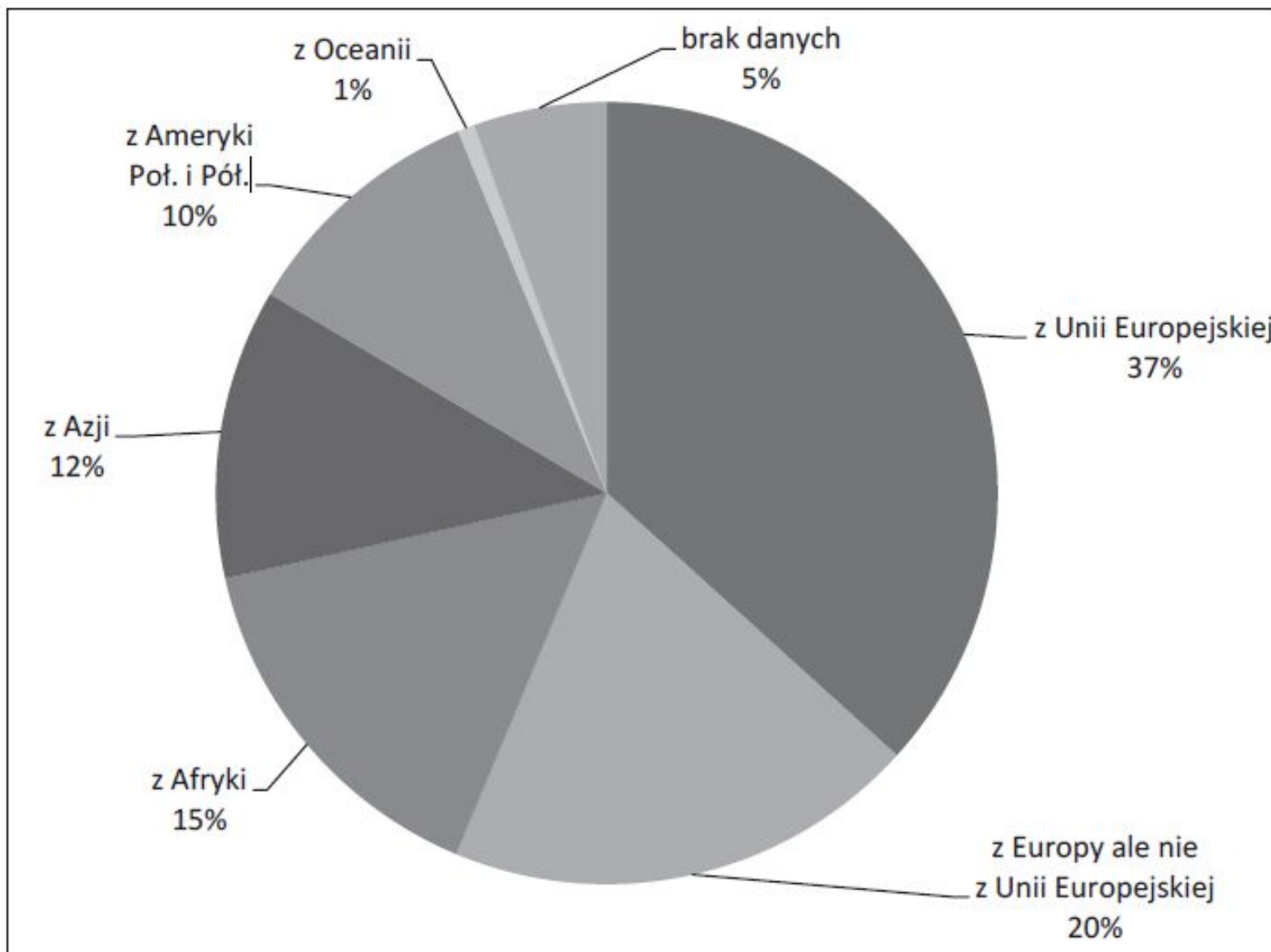
Ruch migracyjny ma duże znaczenie dla Europy. To właśnie on kształtuje obecny bilans demograficzny w większości krajów , a tym samym wpływa na wzrost lub spadek liczby ludności oraz stosunek liczby osób w wieku produkcyjnym do liczby osób w wieku poprodukcyjnym.

Wstęp

- ▶ Współczesna Europa staje się coraz bardziej różnorodna pod względem kulturowym, religijnym i językowym.
- ▶ Zasadniczy wpływ na kształt społeczeństw europejskich wywierały skomplikowane i długoletnie procesy historyczne.
- ▶ Dodatkowym czynnikiem, który obecnie w coraz większym stopniu decyduje o strukturze społecznej większości państw europejskich jest zjawisko mobilności ludności i procesy migracyjne.

Obcokrajowcy w Unii Europejskiej
Według danych z Eurostatu w roku
2009 w Unii Europejskiej
przebywało 31,86 mln
obcokrajowców, co stanowiło 6,4%
wszystkich jej mieszkańców.
Pochodzą oni głównie z innych
krajów unijnych (36%), z krajów
europejskich nienależących do
Unii Europejskiej (20%) oraz Afryki
(15%). Dla 6% obcokrajowców nie
jest znane miejsce pochodzenia.

Współczesne ruchy migracyjne na obszarze Europy doprowadziły do wyodrębnienia się krajów emigracyjnych w jej wschodniej i imigracyjnych w jej zachodniej części. Wyjątek stanowią Irlandia na zachodzie, gdzie saldo migracji jest ujemne, oraz Słowacja, Czechy, Węgry i Grecja na wschodzie i południowym-wschodzie, gdzie saldo migracji jest dodatnie.

Bycie krajem emigracyjnym bądź imigracyjnym ma swoje plusy i minusy.

Dzięki migracjom zarobkowym państwa emigracyjne zyskują tzw. tanią siłę roboczą, która często jest lepiej wykształcona od miejscowych pracowników. Kraje te są też mniej narażone na niedobór fachowców w poszczególnych działach gospodarczych. W wyniku natomiast migracji religijnych czy turystycznych zyskuje głównie branża turystyczna. Państwo uzyskuje również środki finansowe z podatków płaconych przez migrantów, którzy zdecydowali się zostać w kraju imigracyjnym na dłużej.

Skutki

PAŃSTWO IMIGRACYJNE

mięgracji:

- pozytywne
 - - napływ taniej siły roboczej
 - - mniejsze wydatki na kształcenie wykwalifikowanych pracowników
 - - zwiększony przyrost naturalny - zmianie ulega struktura wieku
 - - zmniejszenie liczby ludności w wieku produkcyjnym
 - - zmiana struktury narodowościowej, co wzbogaca rodzimą kulturę
- negatywne
 - - narastające konflikty między ludnością napływową a miejscową
 - - powiększenie się liczby bezrobotnych i bezdomnych, co doprowadza do zwiększenia wydatków państwa na cele socjalne

Skutki

PAŃSTWO EMIGRACYJNE

migracji :

- pozytywne:

- zmniejszony przyrost naturalny, a wraz z nim mniejsza liczba ludności
- niższy poziom bezrobocia
- mniejsze wydatki państwa na zasiłki i doraźną pomoc społeczną
- napływ dewiz

- negatywne:

- odpływ dobrze wykształconych ludzi
- zachwianie struktury wieku
- ponoszenie kosztów kształcenia kadr dla państw imigracyjnych
- rozbitcie rodzin
- trudności w regulacji kwestii majątkowych

Migracje zagraniczne mogą pomóc krajom Unii Europejskiej w walce z problemami demograficznymi wynikającymi ze starzenia się społeczeństwa. Według prognoz, od ok. 2020 r. Unia Europejska będzie potrzebować stale coraz większej liczby obcokrajowców w wieku produkcyjnym w celu zrównoważenia wzrostu liczby emerytów. Według jednego z modeli w 2050 r. zapotrzebowanie na pracowników z krajów spoza Unii Europejskiej sięgnie ok. 130 milionów osób. Istnieją jednak inne możliwości, takie jak zwiększenie efektywnego wieku emerytalnego, wzrost podatków w celu sfinansowania emerytur bądź obniżenie emerytur, jednak nie są one najkorzystniejsze i powodują ubożenie społeczeństwa. Powinny jednak nieco złagodzić skutki wzrostu liczby emerytów w stosunku do osób w wieku produkcyjnym (Alonso 2009).

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ

